

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D. a Mgr. Ing. Martina Jakuba Bruse v právní věci **žalobce: D. T. N.**, nar. „X“, bytem „X“, zastoupeného Mgr. Vratislavem Polkou, advokátem, sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, poštovní schránka 155/SO, 140 21 Praha 4, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9.6.2015, č.j. MV-62910-3/SO-2015,

t a k t o :

- I. Žaloba s e z a m í t á .
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou prostřednictvím svého právního zástupce v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 9.6.2015, č.j. MV-62910-3/SO-2015, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 17.3.2015, č.j. OAM-2893-44/ZR-2012, kterým byla podle ustanovení § 77 odst. 2 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb.,

V žalobě uvedl, že byl v předcházejícím správním řízení zkrácen na svých právech, a dále se domnívá, že žalobou napadené rozhodnutí je nezákonné, nepřiměřené a nepřezkoumatelné. Žalobce připomněl, že povolení k trvalému pobytu je nejvyšším cizineckým pobytovým statutem, s nímž je spojena co nejintenzivnější možná integrace

cizince do společnosti. Novelou č. 161/2006 Sb. byl do zákona o pobytu cizinců zaveden pojem rezidenta ES, čímž došlo k transponování směrnice č. 2003/109/ES, o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajícími rezidenty, do právního řádu České republiky. Z toho žalobce dovodil, že v právním řádu České republiky došlo k provázání tehdejšího ustanovení § 67 (nyní ustanovení § 68) zákona o pobytu s nově zavedeným institutem právního postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta v Evropském společenství na území. O provázání svědčí podle žalobce i skutečnost, že platnost rozhodnutí o přiznání právního postavení rezidenta na území zaniká zrušením platnosti povolení k trvalému pobytu. Žalobce poukázal na skutečnost, že provázáním těchto dvou institutů musí být i samotné řízení o trvalém pobytu dle ustanovení § 68 zákona o pobytu, jakož i řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu, vedeno v souladu s požadavky směrnice č. 2003/109/ES. Důvody pro zrušení trvalého pobytu tak musí být aplikovány v souladu s důvody pro nepřiznání či zrušení postavení rezidenta ES dle předmětné směrnice.

Vzhledem k tomu, že žalobou napadeným rozhodnutím došlo ke zrušení trvalého pobytu, měl se správní orgán vypořádat s tím, zda je tento důvod dostatečně závažný ke zrušení trvalého pobytu i z pohledu zrušení postavení rezidenta dle směrnice č. 2003/109/ES. Podle žalobce musí správní orgán obligatorně posoudit závažnost a druh protiprávního jednání proti veřejnému pořádku, jakož i míru nebezpečí, které od osoby hrozí, spolu s přiměřeným ohledem na délku pobytu cizince na území České republiky a jeho vazby k předmětnému území. Žalobce připomněl, že vnitrostátní úprava navíc vyžaduje narušení veřejného pořádku závažným způsobem. Důvody pro nevydání povolení k trvalému pobytu tak mohou být podle žalobce aplikovány, naplňují-li požadavky výhrady veřejného pořádku dle směrnice č. 2003/109/ES či narušení veřejného pořádku závažným způsobem dle ustanovení § 83 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu, a to za předpokladu, že nejsou naplněny podmínky pro přiznání postavení rezidenta dle čl. 4 a čl. 5 směrnice č. 2003/109/ES. Žalobce namítl, že napadené rozhodnutí se otázkou výhrady veřejného pořádku vůbec nezabývá, pomíjí povinnost vypořádat se se skutečností, zda svým jednáním skutečně naplnil pojem závažného narušení veřejného pořádku a striktně postupoval toliko dle ustanovení § 77 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu (pozn. soudu - měl být uveden odst. 2), ačkoliv je neudělení povolení k trvalému pobytu vázáno na podmínku výhrady veřejného pořádku. Z uvedených důvodů považuje žalobce napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné, a to i pro porušení závazku vyplývajícího z unijního práva.

Žalobce se dále zabýval aplikací výhrady veřejného pořádku a omezením práv jednotlivců. Poukázal na pravděpodobnost narušení požadavků týkajících se veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti. Hrozba musí být podle žalobce aktuální. K tomu žalobce doplnil, že za situace, kdy by byla otázka výhrady veřejného pořádku vykládána dle výše nastíněných kritérií, je zjevné, že sama skutečnost, že žalobce byl odsouzen pro vážný trestný čin, bez dalšího neobstojí. Žalobce připustil, že se dopustil trestného činu, nicméně stalo se tak poprvé a naposledy. Žalobce poukázal na skutečnost, že se k trestnému činu doznal a byl pro dobré chování propuštěn. V chování žalobce nic nenasvědčuje tomu, že by byl hrozbou veřejnému pořádku či bezpečnosti státu. K tomu žalobce podotknul, že po pěti letech od spáchání trestného činu nejde o hrozbu aktuální, ani skutečnou, nýbrž pouze předpokládanou.

Žalobce dále namítl nepřiměřenost napadeného rozhodnutí, kterou spatřuje v nesprávném posouzení míry, rozsahu a závažnosti možných dopadů do jeho soukromého

života i jeho rodiny. Žalobce nechce bagatelizovat skutečnost, že byl odsouzen pro závažný trestný čin. Nicméně za své jednání byl potrestán, trestné činnosti se dopustil poprvé, svého jednání litoval, ke všemu se doznal, při výkonu trestu se choval vzorně, obdržel mnoho pochval a po polovině výkonu trestu byl propuštěn na svobodu. Od svého propuštění se nedopustil trestné činnosti ani žádného jiného nezákonného jednání. K tomu žalobce doplnil, že pro posouzení závažnosti jednání a míry nebezpečí pro veřejný pořádek musí být vycházeno z konkrétních okolností případu, tedy zejména z osobního aktuálního chování dotyčného, jež generuje důvodnost nebezpečí ze strany posuzované osoby. Žalobce nesouhlasí s názorem žalovaného, který, bez posouzení jeho aktuálního chování a pravděpodobnosti recidivy, otázku přiměřenosti uzavřel s odkazem na závažné narušení veřejného pořádku a nevázanosti žalobce i jeho rodiny na území České republiky. Na území České republiky žije od svého dětství, má bratra, družku a syna, kteří také žijí na území České republiky. Žalobce si neumí představit život mimo území České republiky, neboť je zde šťastný, má zde rodinu, práci a zázemí. Do Vietnamu se nemá kam vrátit. V případě nuceného opuštění území České republiky, k němuž by zrušením povolení k trvalému pobytu došlo, to bude pro něho znamenat naprosté zhroucení osobního života. Žalobce podotkl, že v rámci trestního řízení mu nebyl uložen trest vyhoštění, a proto by zrušení povolení k trvalému pobytu pro něho znamenalo zdvojení potrestání. Zrušení povolení k trvalému pobytu považuje žalobce za naprosto nepřiměřené. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí vyzdvihuje pouze okolnosti negativní a naprosto pomíjí se zabývat argumenty žalobce v odvolání uvedenými, např. jeho předchozí i následnou bezúhonnost, délkou pobytu žalobce na území České republiky, jeho chováním v rámci trestního řízení i výkonu trestu, stejně jako jeho možností návratu do země původu či skutečností, že jeho syn je držitelem trvalého pobytu. Z uvedených důvodů považuje žalobce důsledky napadeného rozhodnutí za nepřiměřené i pro důvodně hrozící dopady do jeho rodinného a soukromého života.

Žalobce dále namítal nezákonnost napadeného rozhodnutí pro jeho rozpor s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), jakož i s Úmluvou o právech dítěte (dále jen „Úmluva o právech dítěte“), s ustanoveními § 2, § 3, § 4, § 50 odst. 3 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), a dále s ustanovením § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu. Vzhledem k uvedeným rozporům je napadené rozhodnutí dále v rozporu s čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a s již zmiňovaným čl. 8 Úmluvy.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí. K námitkám žalobce uvedl, že nesouhlasí s názorem, že by pro postup podle ustanovení § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu bylo třeba, aby se cizinec dopustil závažného trestného činu. Žalovaný připomněl, že odst. 8 preambule směrnice č. 2003/109/ES stanoví, že výhrada veřejného pořádku může zahrnovat odsouzení pro závažný trestný čin, nikoliv musí. K tomu žalovaný doplnil, že výkladem pojmu závažné narušení veřejného pořádku se opakovaně zabýval Nejvyšší správní soud, přičemž nutnost existence závažného trestného činu nebyla dovozena. V této souvislosti žalovaný odkázal na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26.7.2011, č.j. 3 As 4/2010 – 151, které je dostupné na www.nssoud.cz. I v případě, že by bylo nutné splnit podmínku spáchání závažného trestného činu, byla by v předmětné věci splněna, neboť žalobce se dopustil zvlášť závažného zločinu, tedy jednání spadajícího do nejprísnejší kategorie protiprávního chování.

K námitce žalobce, že kritéria pro aplikaci výhrady veřejného pořádku pro státní občany třetích zemí by měla být podobná jako u státních občanů členských států Evropské unie, žalovaný uvedl, že tento názor byl již vyvrácen judikaturou správních soudů. Argumentaci, že při aplikaci výhrady veřejného pořádku dle hlavy IV zákona o pobytu je nutné splnění stejných podmínek jako při aplikaci této výhrady dle hlavy IVa zákona o pobytu, tedy splnění podmínky, že osoba cizince musí představovat skutečně aktuální a dostatečné závažné ohrožení veřejného pořádku, nebylo opakovaně přisvědčeno, neboť bylo poukázáno na rozdílnost časů sloves užitých v porovnáváných ustanoveních. Nejvyšším správním soudem byl v rozsudku ze dne 18.4.2013, č.j. 5 As 73/2011 – 146, který je dostupný na www.nssoud.cz, učiněn závěr, že při postupu dle hlavy IV zákona o pobytu není podmínka aktuálnosti vyžadována. Žalovaný připomněl, že v předmětné věci bylo postupováno podle ustanovení § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu, a tedy bylo vyžadováno splnění podmínky předchozího odsouzení. Povahou narušení veřejného pořádku se uvedené ustanovení vůbec nezabývá, a proto žalovaný považuje argumentaci žalobce za irelevantní. K tomu žalovaný doplnil, že vzhledem k délce trestních a správních řízení je několikaletý časový odstup zcela logický a běžný.

Žalovaný dále uvedl, že otázkou přiměřenosti dopadů rozhodnutí se podrobně zabýval na stranách 3 až 6 napadeného rozhodnutí. Žalovaný sice dovodil, že napadené rozhodnutí určitým způsobem zasáhne do života žalobce, avšak tento zásah žalovaný nepovažuje za nijak intenzivní. Naopak jej žalovaný považuje za zcela přiměřený, a to vzhledem k vysoké závažnosti žalobcem spáchané trestné činnosti.

Žalobce i žalovaný se z jednání řádně omluvili.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkouvává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během 30 denní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle ustanovení § 172 odst. 1 zákona o pobytu. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Ze správního spisu soud zjistil, že dne 16.3.2013 pod č.j. OAM-2893-8/ZR-2012, bylo vydáno rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu žalobce, avšak toto rozhodnutí bylo rozhodnutím žalovaného ze dne 26.6.2014, č.j. MV-46446-6/SO-2013, zrušeno pro nedostatečné vypořádání se s otázkou přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Správní orgán I. stupně proto dne 11.11.2014 předvolal žalobce k výslechu za účasti tlumočnice. Po řádném poučení žalobce do protokolu uvedl, že je svobodný, ale má syna jménem T. T. N., rok narození „X“, a žije spolu s ním a jeho matkou, paní T. T. L. ve společné domácnosti na adrese „X“. Jeho syn má na území České republiky povolen trvalý pobyt a jeho družka má azylový druh pobytu. Na území České

republiky žije i jeho otec a bratr. Na otázku, proč se nezdržuje v místě hlášeného pobytu, uvedl, že v pronajatém bytě bývá jednou týdně, přebývají však v „X“, kde prodávají potraviny, přesnou adresu nezná. Nad prodejnu mají pronajatý byt velikosti 3 + 1. O jeho syna se v době, kdy pracuje, stará paní na hlídání, která bydlí v „X“ a vodí ho do školky a ze školky. Také se o syna stará jeho matka, tedy družka žalobce. Prostředky k obživě si obstarává prodejem potravin na živnostenské oprávnění. Obchod má pronajatý. Naposledy navštívil Vietnam v roce 2006, kde se účastnil pohřbu své matky. Další příbuzné v zemi původu nemá. V České republice žije 14 let, má zde celou svoji rodinu. Je tu doma. Vietnam je pro něj cizí stát, nevěděl by, kam se má vrátit, nemá k němu žádné rodinné ani ekonomické vazby.

Ze sdělení Okresní správy sociálního zabezpečení Teplice bylo zjištěno, že žalobce není a nikdy nebyl evidován jako osoba samostatně výdělečně činná. Z výpisu živnostenského rejstříku pořízeného dne 12.11.2014 bylo zjištěno, že zde chybí uvedení adresy provozovny.

Z evidence CIS – TDU bylo k osobě družky žalobce zjištěno, že tato měla na území České republiky povolen dlouhodobý pobyt do 3.2.2013. Dále bylo zjištěno, že jí bylo uloženo správní vyhoštění na dobu 3 let, přičemž rozhodnutí bylo vydáno dne 14.6.2014. Rozhodnutí o správním vyhoštění bylo dne 10.2.2015 nevykonatelné z důvodu podané žádosti o mezinárodní ochranu, která jí nebyla udělena, což bylo potvrzeno jak Krajským soudem v Ústí nad Labem (rozsudek ze dne 23.3.2015, č.j. 78 Az 4/2014 - 32), tak Nejvyšším správním soudem (usnesení ze dne 12.6.2015, č.j. 4 Azs 107/2015 - 25, dostupné na www.nssoud.cz).

Z opisu evidence rejstříku trestů soud zjistil, že žalobce byl rozsudkem Okresního soudu v Teplicích ze dne 14.3.2011, č.j. 4 T 253/2010 - 456, který nabyl právní moci dne 24.8.2011 ve spojení s usnesením Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 24.8.2011, č.j. 4 To 338/2011 - 544, uznán vinným úmyslným zločinem loupeže podle ustanovení § 173 odst. 1 trestního zákoníku a byl odsouzen k trestu odnětí svobody ve výměře 5,5 let, přičemž pro výkon trestu byl zařazen do věznice s ostrahou.

Podle ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu v odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

Podle ustanovení § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu ministerstvo platnost povolení k trvalému pobytu dále zruší, jestliže byl cizinec pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k trestu odnětí svobody v délce převyšující 3 roky, za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince.

Podle čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod má každý právo na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého a rodinného života.

Podle čl. 8 odst. 1 Úmluvy má každý právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence. Podle odst. 2 státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.

Soud se nejprve zabýval otázkou nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí.

Jak vyplynulo ze správního spisu a z žalobou napadeného rozhodnutí žalovaný a správní orgán I. stupně dospěli k závěru, že došlo k naplnění dikce ustanovení § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu. Z rozhodnutí žalovaného je patrné, z jakých podkladů vycházel a jakými úvahami se řídil. Žalovaný při svém rozhodování vycházel především z výpovědi žalobce, vlastní evidence a opisu rejstříku trestů.

Z výše uvedených důvodů považuje soud žalobcem vznesenou námitku nepřezkoumatelnosti za nedůvodnou. Věcná správnost závěrů žalovaného bude posuzována dále.

Žalobce namítal, že se žalovaný nezabýval zrušením právního postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta v EU, tedy důvody pro zrušení trvalého pobytu, které musí být aplikovány dle směrnice č. 2003/109/ES.

K aplikaci směrnice č. 2003/109/ES soud podotýká, že směrnice je sekundárním právním aktem Společenství EU. Prostřednictvím dvoustupňové procedury se vytváří zprostředkované právo Společenství EU. V prvním stupni (komunitárním) se stanoví jednotný cíl pro všechny členské státy, jimž je směrnice určena, a ve druhém stupni (vnitrostátním) členské státy transponují směrnici do svého právního řádu zvolenou metodou a prostředky, přičemž musí být zachován sledovaný komunitární cíl směrnice. Soud neshledal, že by došlo k porušení komunitárního práva Společenství EU transpozicí či implementací směrnice, která byla novelou č. 161/2006 Sb. včleněna do vnitrostátního právního řádu, tj. do zákona o pobytu, z něhož žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí vycházel.

Žalovaný tedy nepochybil, pokud v žalobou napadeném rozhodnutí vycházel přímo ze zákona o pobytu, neboť žalobcem uváděná směrnice č. 2003/109/ES byla implementovaná do právního řádu České republiky a její cíle jsou v zákoně o pobytu již obsaženy. Soud má za to, že není nutné přímo aplikovat směrnici č. 2003/109/ES, a proto se neztotožnil s argumentací žalobce, že v případě zrušení trvalého pobytu se správní orgány musejí vypořádat i s podmínkami zrušení právního postavení rezidenta, neboť zákon o pobytu ani po implementaci předmětné směrnice tuto povinnost správnímu orgánu neukládá. Z výše uvedených důvodů považuje soud žalobcem vznesenou námitku za nedůvodnou.

K otázce nesplnění podmínky narušení veřejného pořádku závažným způsobem soud konstatuje, že zákon o pobytu neukládá povinnost správnímu orgánu zabývat se touto podmínkou v případě zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu pro pravomocné odsouzení soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k trestu odnětí svobody v délce převyšující 3 roky. V důvodové zprávě k návrhu zákona o pobytu je uvedeno, že: *„Pobyt cizince, jemuž bylo zrušeno povolení k pobytu, se ukončí rozhodnutím a udělením výjezdního víza z moci úřední. Z logiky věci totiž vyplývá, že spáchá-li cizinec v zákoně o pobytu specifikovaný úmyslný trestný čin, tak již k narušení veřejného pořádku došlo.“*

Dále lze vycházet z rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 18.4.2013, č.j.5 As 73/2011 – 146, a ze dne 16.5.2007, č.j. 2 As 78/2006 – 64, a z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26.7.2011, č.j. 3 As 4/2010 – 151 (všechny dostupné na www.nssoud.cz), v němž je konstatováno, že: *„Namísto těchto dvou extrémních přístupů je proto potřeba zvolit výklad funkcionální a při hledání odpovědi na otázku, jaké jednání je porušením veřejného pořádku ve vztahu k danému právnímu předpisu, posuzovat*

souběžně jednak blízkost porušené normy k zájmům chráněným tímto předpisem a jednak intenzitu tohoto porušení. Jinak řečeno může být za porušení veřejného pořádku označeno jak pouhé nemorální jednání napadající ovšem sám účel zákona, při jehož aplikaci je tato otázka kladena, tak například spáchání závažného trestného činu, který je tomuto účelu vzdálen.“

Spáchání zvláště závažného zločinu, kterým podle trestního zákoníku loupež je, je tedy bezpochyby činem porušujícím veřejný pořádek. K závažnému narušení veřejného pořádku jednáním žalobce tedy bezpochyby došlo. Vzhledem k této skutečnosti tak není podstatná aktuálnost narušení požadavků týkajících se veřejného pořádku, a proto nebylo povinností žalovaného se jí zabývat. Z uvedených důvodů soud shledal námitku žalobce nedůvodnou.

K námitce nepřiměřenosti žalobou napadeného rozhodnutí, tedy, že žalovaný nesprávně posoudil míru, rozsah a závažnost možných důsledků rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, soud vyšel z bohaté judikatury Nejvyššího správního soudu, jenž se otázkou přiměřenosti zásahu do soukromého života cizince oproti veřejnému zájmu na trestní zachovalosti osob, jimž stát umožní na jeho území trvale pobývat, podrobně zabýval.

Z výsledku žalobce ve správním řízení vyplynulo, že jeho rodina žije na území České republiky. Otázkou, zda se má žalobce po vycestování z České republiky kam vrátit, se žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí zabýval také, ačkoliv jen okrajově. Na straně 4 žalobou napadeného rozhodnutí je uvedeno, že žalobce by se vrátil do země, odkud pochází, zná tamní jazyk a prostředí. Ve Vietnamu žije jeho otec, neboť dle pobytové kontroly na území České republiky již nebydlí a platnost povolení pobytu mu skončila dne 22.6.2012, proto se jej ani správnímu orgánu nepodařilo předvolat k výsledku. Dále je v žalobou napadeném rozhodnutí uvedeno, že žalobce se dosud pohyboval i v rámci svého etnika a jedná se o dospělého muže, který je jistě schopen se o sebe postarat. K tomu soud podotýká, že žalobce se na území České republiky nachází 14 let, a přesto potřeboval při výsledku uskutečnění dne 11.11.2014 tlumočnicka. Z toho lze usuzovat, že se dosud neintegroval do většinové společnosti.

Nejvyšší správní soud například v rozsudku ze dne 27.2.2014, č.j. 9 Azs 41/2014-34, který je dostupný na www.nssoud.cz, konstatoval, že: „*Za intenzivní zásah do práva na soukromý a rodinný život cizince lze považovat skutečnost, kdy již nebude moci pokračovat na území České republiky v soužití s manželkou a dvěma dětmi. Jako hlavní alternativa se tak jeví návrat stěžovatele do Vietnamské socialistické republiky s tím, že rodinní příslušníci budou stát před volbou pouhých návštěv se stěžovatelem či trvalejšího přemístění za stěžovatelem. [...] Stěžovatel se spolu s dalšími osobami dopustil jednání, jímž naplnil kvalifikovanou skutkovou podstatu, jejímž objektem je zájem na ochraně společnosti a lidí proti možnému ohrožení, které vyplývá z nekontrolovaného nakládání s jedy, omamnými a psychotropními látkami, přípravky obsahujícími omamnou nebo psychotropní látku a prekursory. Již obecnou a typovou společenskou nebezpečností takového kvalifikovaného trestného činu je nutno hodnotit jako velmi vysokou. [...] Nejvyšší správní soud má za to, že stěžovatel se dopustil natolik závažného protiprávního jednání, že nelze ani výše popsany významný zásah do jeho soukromého a rodinného života považovat za nepřiměřený.“ Soud má za to, že případ popsany v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu je přílehlavý závěrům, jež učinil žalovaný, potažmo správní orgán I. stupně, neboť i žalobce se dopustil jednání vysoké společenské škodlivosti.*

Dále soud vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19.10.2016, č.j. 2 Azs 147/2016-30, který je dostupný na www.nssoud.cz, v němž je uvedeno, že „za případný zásah do žalobcova práva na soukromý a rodinný život podle názoru Nejvyššího správního soudu lze považovat skutečnost, že ten již nebude moci pokračovat na území České republiky v soužití s manželkou a dvěma dětmi. S ohledem na délku pobytu žalobce a jeho rodiny na území České republiky je též možné očekávat i narušení dalších sociálních vazeb. Jak v úvahu přicházející varianta praktického odloučení stěžovatele od jeho rodiny, tak možná varianta přesídlení stěžovatelovy rodiny do Vietnamské socialistické republiky proto představují intenzivní zásah do rodinného života žalobce. Na druhou stranu tímto nejsou stěžovatel a jeho rodinní příslušníci zcela zbaveni možnosti realizovat společný rodinný život. Nutno doplnit, že ani čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (sdělení č. 209/1992 Sb., dále jen „Úmluva“) neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, respektive napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi. Při stanovení rozsahu povinností státu je v tomto směru vždy nutno zvážit okolnosti konkrétního případu (viz rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 19. 2. 1996 ve věci *Gül proti Švýcarsku*, stížnost č. 23218/94).“

Žalobce byl rozsudkem Okresního soudu v Teplicích ze dne 14.3.2011 uznán vinným úmyslným zločinem loupeže podle ustanovení § 173 odst. 1 trestního zákoníku a byl odsouzen k trestu odnětí svobody ve výměře 5,5 let. Soud konstatuje, že již výkon trestu odnětí svobody narušil dosavadní rodinný a soukromý život žalobce, a sociální vazby mezi rodinnými příslušníky oslabil. Družka žalobce je vietnamskou státní příslušnicí stejně jako žalobce. Na území České republiky nemá družka žalobce povolen žádný typ pobytu, neboť platnost uděleného dlouhodobého pobytu jí skončila dne 3.2.2013, a její žádosti o udělení mezinárodní ochrany nebylo vyhověno. Družce žalobce tedy v návratu do země původu nic nebrání a její návrat do vlasti je možný. Nezletilý syn žalobce je mladý (rok narození ...), a tedy adaptabilní. Navíc nelze přehlédnout, že výslech žalobce byl veden s tlumočnickem do vietnamského jazyka, a lze tedy předpokládat, že tak hovoří i v soukromí před svou rodinou. Z toho lze jednoznačně učinit závěr o tom, že se žalobce dosud plně neintegroval do zdejší společnosti. Žalobce také na území České republiky neplní veškeré své povinnosti vyplývající z podnikání, neboť, ačkoliv sám výslovně uvedl, že podniká, příslušná okresní správa sociálního zabezpečení jej neeviduje jako osobu samostatně výdělečnou činnou. Z toho vyplývá, že žalobce neplní řádně své povinnosti včetně hrazení povinných odvodů.

Soud má za to, že se žalobce dopustil natolik závažného protiprávního jednání, že nelze zásah do rodinného a soukromého života žalobce, jeho družky a jejich syna považovat za nepřiměřený. Soud se ztotožnil s vyhodnocením žalovaného, že do soukromého a rodinného života žalobce bude negativně zasaženo, avšak tento zásah shledal stejně jako žalovaný přiměřeným.

Je tedy správný závěr žalovaného v napadeném rozhodnutí, že v takovém případě je zájem na zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu nadřazen svou povahou zájmům soukromého a rodinného života žalobce. Navíc žalobci nic nebrání v tom, aby za splnění podmínek stanovených zákonem o pobytu požádal o povolení jiného pobytového statusu, byť mu bylo povolení k trvalému pobytu zrušeno. S ohledem na uvedené, soud shledal námitku nepřiměřenosti za nedůvodnou.

Soud uzavírá, že správní orgány řádně zjistily skutkový stav a rozhodly plně v souladu s ním, aniž porušily žalobcem zmiňovaná ustanovení správního řádu. Žalobu vyhodnotil soud

v mezích žalobních bodů jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Současně v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. ve výroku ad II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 4. října 2017

Mgr. Václav Trajer v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
G. Z.